

[**Esther Malling Pedersen.**]

get gerne understrege og understrege stærkt, at det er ikke kærnen i sagen vi er imod; vi går med varme ind for, at der gøres en indsats for at yde de børn, som trænger til det, og hvis forældre ikke selv kan betale, et tilskud, der betyder bedre ernæring og dermed øget sundhed og modstandsdygtighed. Det, vi er bange for, er, at hele denne sag skal gå over gevind. Den er pustet kunstigt op med fritagelsen for aflevering af margarinemærker, og det store omfang, bespisningen har fået, må kalde det spørgsmål frem, om vi kan standse her, eller om ikke de 10 mill. kr. hurtigt vil vokse til et endnu større beløb, og her melder sig det næste meget alvorlige spørgsmål: om samfundet i længden kan præstere det, som denne almene offentlige bespisning efterhånden vil koste. Vi er nødt til at se den mulighed i øjnene, at der kan komme dårligere tider også til os, tider, da skatterne vil gå langt mindre rigeligt ind, end de gør i øjeblikket, og vi skulle jo meget nødtigt strække os så langt med hensyn til hjælp til dem, der ikke trænger til det, at vi afskærer os fra virkeligt og rundeligt at kunne hjælpe dem, hvor hjælp er nødvendig. Der melder sig stadig sociale opgaver, som med vægt og alvor kræver at løses, og som må løses, og det vil før eller senere blive nødvendigt for os at gøre os klart, om vi på enkelte bestemte områder vil gå helt til bunds med vor sociale forsorg, d. v. s. lade den omfatte alle uanset deres trang til hjælp, med det resultat, at vi muligvis en skønne dag står uden tilstrækkelige midler til på forsvarlig måde at løse de virkelige krævende sociale opgaver, eller om vi ved en fornuftig begrænsning vil sørge for altid at være i stand til effektivt at sætte ind der, hvor der virkelig kaldes, og hvor en stor samfundsmæssig indsats er absolut påkrævet.

Som sagt ser mit parti med stor velvilje på selve sagen: at hjælpe de børn, som trænger, til en forsvarlig ernæring, men der er principielle ting i dette forslag, som gør, at vi meget gerne ønsker en udvalgsbehandling.

Formanden: Udtrykket „lokkemad“ kan måske passere, netop når det drejer sig om bespisning. Derimod finder jeg udtrykket „madding“ mindre heldigt.

Lisbet Hindsgaul: Ved loven af 20. februar 1948 gennemførtes flere midlertidige ændringer med virkning fra 1. april 1947 til 31. marts 1950 i forsorgslovens kapitel XX om den offentlige skolebespisning. Herefter stilles der ikke trangsbestemmelser for

deltagelse i skolebespisningen, men der gives adgang for alle børn uden hensyn til forældrenes økonomiske vilkår til deltagelse deri. Bespisningen udvidedes til at omfatte alle årets måneder, naturligvis med undtagelse af skoleferierne. Maksimum for statskassens tilskud fastsattes til 1 mill. kr. årlig, svarende til ca. $\frac{1}{3}$ af de udgifter, man forventede.

Efter ophævelsen af trangsbetingelserne og efter, at handelsministeren havde givet afkald på aflevering af margarinemærker til skolebespisning, har der, som det er sagt af de øvrige partiets ærede ordførere, fundet en meget stærk stigning af tilgangen til skolebespisningen sted, så stærk, at rammerne efterhånden er lige ved at sprænges. Udgifterne er derfor steget meget betydeligt. Under henvisning hertil har Københavns magistrat og Den danske Købstadforening ansøgt socialministeriet om en forhøjelse af statstilskuddet, så at staten under de ændrede forhold fremdeles yder $\frac{1}{3}$ dækning af de med skolebespisningen forbundne udgifter. Disse udgifter anslås til ca. 10 mill. kr. for finansåret 1948—49, og den højtæredede minister foreslår, at beløbet, der stilles til rådighed, forhøjes fra 1 mill. til 4 mill. kr., hvilket beløb skal udredes af den fælleskommunale udligningsfond.

At de 4 mill. kr. tages fra den fælleskommunale udligningsfond har mit parti i modsætning til det ærede medlem fru Esther Malling Pedersen, der talte som ordfører for partiet venstre, intet at indvende imod. Udligningsfonden er jo vel funderet — det er vist omkring 180 mill. kr., den råder over —, og vi synes, det kan være meget rimeligt, at statens udgifter til skolebespisningen dækkes på denne måde, hvorved skatteyderne for en gangs skyld, selvom det er staten, der betaler, slipper for nye direkte byrder.

Situationen er jo således, at kommunerne både i hovedstaden og udover landet skal have denne hjælp, og det får mig til at rette det spørgsmål til den højtæredede socialminister, om de 10 mill. kr. i det hele taget er nok, og hvorledes ministren kommer til dette tal. Efter min opfattelse skal hovedstadskommunerne alene bruge omkring 8 mill. kr., og så kan der ikke blive så forfærdelig meget tilbage at fordele til samtlige provins- og landkommuner. Jeg ved godt, at dette lovforslag kun tager sigte på finansåret 1948—49, men var der alligevel ikke anledning for den højtæredede socialminister til ud fra disse betragtninger at overveje, om ikke loven om skolebespisning som helhed trænger til at underkastes en revision. Jeg synes, det ville være gavnligt. Jeg vil også meget gerne i